MARI ÎMPLINIRI SPORTIVE ȘI CETĂȚENEȘTI

Veți găsi în această pagină trei prezentări de o factură, oarecum, deosebită. Este vorba despre oameni care pe lîngă realizarea deplină sportivă și civică au găsit împlinirea și în dragoste. Ceea ce e foarte important la un om nu numai pentru fericirea sa personală, dar și pentru randamentul lui social.

Așadar, trei cupluri celebre: Ileana și Ionel Drîmbă, Olga și Alexandru Szabo, Antoaneta și Cornel Oțelea. Și alături de ele încă o familie. Un grup de harnici ciclișți care au escaladat cu deplin succes nu numai urcușurile grele ale șoselelor, dar și piscul drastic al învățăturii. Roata, pedalo și cartea au conlucrat armonios dînd acea imagine a sportivului complet, performer și cetățean.

Soții Olga și Alexandru Szabo trăiesc sentimentul plenitudinii

● O fată plînge la St. Kilda... ● Aur din Argentina ● Jurisconsult și jucător de polo ● O perpetuă întrecere în familie! ● Paralelele nu se opresc... ● Cît durează... un minut, într-un bazin sau pe planșa de scrimă? ● Alexandru-jr., un continuator al tradiției sportive?

Melbourne, 1956. La St. Kilda, în marginea planșei de scrimă, o floretistă plînge. A fost atît de aproape de medalia de aur a Olimpiadei!... Trei victorii la aceeași adversară, Gillian Sheen, în serii, semifinale și în finală. Fusese atît de sigură că va continua suita victoriilor și în baraj, atît de convinsă că englezoaica va bate ca și pînă atunci în retragere, încît și-a îngăduit să nu mai fie ea, Olga Orban. A greșit, firește. Ce vreți, însă? La 18 ani neîmpliniți, la primele ei concursuri mari, și mai ales la prima Olimpiadă...

O dată ajunsă în „satul olimpic", primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i scrie antrenorului ei, profesorul Ozorai. Să-i explice cum a fost și de ce nu se va întoarce în Cluj cu argint.

Rîndurile către antrenor sînt și un prilej de aduceri aminte. Se și vede la 9 ani împreună cu fratele ei, Iosif, studiind un... planor. După aceea, fratele, devenit ciclist, a cîștigat o cupă și o diplomă. „Diploma ți-o dau ție, cu... împrumut. Pînă vei primi și tu una..."

Se revede în școală, cu directorul Gabriel Oros, care o îndemna să îmbrățișeze atletismul. 4,20 metri la lungime. N-a atras-o însă. Și nici înotul sau patinajul, alte etape, alte tatonări care au urmat spre sport. În cele din urmă a început scrima. Nu, nu din pasiune. Cedase insistențelor prietenei ei, Adi Adorian. Fusese încîntată doar de costume, de plastronul alb. Abia în 1953, la București, cînd le va întrece pe Șeitan și Lambrino, va începe să gîndească serios că ar putea deveni o bună floretistă.

Peste 6 ani, la Buenos Aires. Olga Orban își va aminti de Melbourne. Cu experiența acumulată și respectînd de data aceasta principiul atît de cunoscut că în sport nu există adversar slab sau tare, că toți trebuie priviți cu aceeași atenție, floretista țării noastre n-a mai căutat să greșească. Și... locul I. Medalia de aur!

Satisfacția marii izbînzi era nemărginită. După medalia olimpică, Olga aducea României și un titlu mondial.

Evenimentul trebuia sărbătorit cum se cuvine. Mai ales că nu era singurul. Talentata floretistă avea să primească înaltul titlu de maestră emerită a sportului. Apoi Alexandru Szabo, absolvea Facultatea de drept. Ceva mai înainte se căsătoriseră. Vor mai rămîne însă în Cluj încă doi ani, perioadă în care și Olga va termina Facultatea de filologie (specialitatea — limba franceză). Apoi se vor transfera la București, la clubul Steaua, hotărîți și unul și altul să se consacre deplin performanței.

★

Pe acest drum, între tinerii soți se va lansa o perpetuă întrecere. Este un fapt care nu poate scăpa atenției reporterului. Iar vitrina cu trofee a familiei stă mărturie.

După argintul australian și aurul Argentinei, Olga va aduce în țară alte și alte metale prețioase. Prilejuri? Campionatele mondiale de la Torino, Paris și Montreal. Printre ele, intercalate diverse cupe tradiționale, un „Jeanty", o „Floretă de argint" (Como). Ca să le amintim doar pe cele mai importante...

În replică, Alexandru va fi unul dintre factorii determinanți ai unor performanțe remarcabile la polo — locurile 5 la J.O. de la Roma și Tokio, un loc 6 la europene (Leipzig), un loc 3 la Trofeo d'Italia (Budapesta). La scara polo-ului mondial asemenea performanțe spun destul de mult.

Și paralelele între cei doi soți nu se vor opri aici. Amîndoi vor fi (și sînt!) elemente de nădejde ale loturilor reprezentative. Cele mai multe selecționări și participări în competiții internaționale. Soțul — aproape 200, soția cam tot pe atîtea. În calcule matematice, asta ar însemna zeci de mii de minute în apa bazinului sau pe planșa de scrimă. Și cînd vă gîndiți că nu de puține ori un asemenea minut ține... cît un an!

★

La ora marilor bilanțuri, soții Olga și Alexandru Szabo pot privi cu fruntea sus. Aducînd mișcării sportive din patria noastră satisfacții greu egalabile, ea este și acum, după mai bine de un deceniu și jumătate de activitate pe planșele lumii, un nume cu o largă sonoritate, o sportivă de temut, căreia adversarele i-au acordat întotdeauna respect și prețuire. Ilona Elek, cea mai mare campioană olimpică din toate timpurile, a remarcat în 1962, după Buenos Aires, referindu-se la Olga, că „este singura floretistă din lume care a reușit să mă... copieze și ca tehnică, și ca stil, și ca temperament".

Poloistul s-a afirmat și el ca un produs de preț într-o disciplină care presupune, poate, mai mult decît talent, un volum uriaș de antrenament. Or, Alexandru Szabo este un exemplu tipic de conștiinciozitate, stăruință și dăruire. Sînt calități moștenite din familie — familia muncitorului din orașul de la poalele Tîmpei. Fiindcă acolo s-a născut viitorul sportiv. Cei mai tineri — Zamfirescu, Țăranu, Miki și Dinu Popescu — au realmente ce învăța de la colegul lor, din experiența sa.

★

Prezența soților Szabo onorează întotdeauna o competiție. Ea aduce un plus de valoare și de interes.

La fel, și cea cetățenească. Jurisconsultul și profesoara de franceză se bucură pretutindeni de o notorietate remarcabilă. O distincție cu „Ordinul Muncii" răsplătește pe dăscăliță și sportivă, devenită, cu 3 ani în urmă și mamă. Mama plină de ginașie a unui fiu, Alexandru-junior, care își împarte preferințele între bazin (vara) și planșă (iarna). Oricum, un continuator al tradiției sportive statornicite în familie. Astăzi o speranță și, desigur, mîine, o nouă împlinire!...

Titus BRADEȚEANU

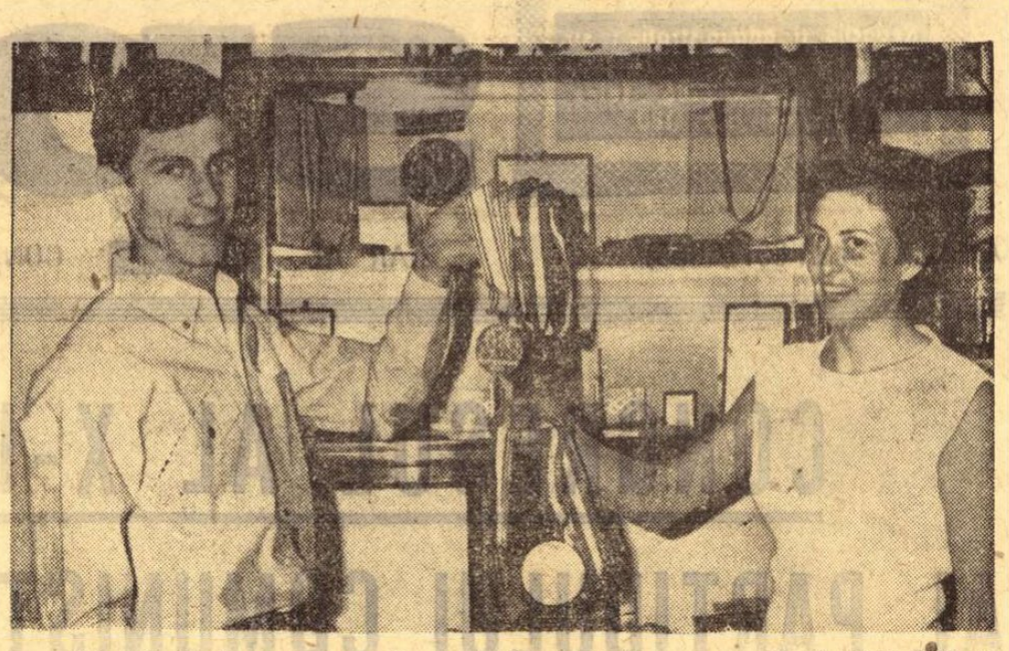

Ionel cu un „Giovanini" (Bologna). Cine va face însă pasul cel mare? Cine va ataca performanța supremă — un titlu mondial sau olimpic?

★

1967 îl anunță pe Ionel în această ipostază. La Montreal Drîmbă se dovedește nu numai un d'Artagnan virtuoz, care cucerește cei mai mulți admiratori, dar și un neîntrecut căpitan de echipă, care conduce reprezentativa României către aur, către acel moment de apoteoză pentru scrima din patria noastră. Lacrimi de bucurie au brăzdat fețele celor 5 muschetari din echipa națională, atunci cînd tricolorul României socialiste urca lin pe cel mai înalt catarg... Ileana, la rîndu-i, va fi și ea prezentă pe podiumul canadian, tot cu echipa, însă cu două trepte mai jos...

Vine, în sfîrșit, Mexicul, Olimpiada. Cu un preambul — „Cupa Adrien Romel", în primăvara lui '68. La Paris, în compania unei pleiade de floretiști, cursa directă pentru titlul pe veșnicul urmăritor al viitorului campion, francezul Daniel Revenu. După aceea, antrenorul Vasile Chelaru, care s-a arătat a fi — ca și la Montreal — un sfetnic inspirat și înțelept. Parcă-l revedem dirijîndu-și discret elevul, arătîndu-i cînd și cum trebuie acționat. Și Țiu, și antrenorul Chelaru au trăit cu Ionel Drîmbă toate clipele care au prefațat marea sa victorie.

Și a mai fost cineva, acolo, în marginea planșei de la „Magdalena Mixhuca", cineva care a trăit împreună cu Ionel Drîmbă marele moment olimpic, palpitînd o dată cu el la fiecare tușă și suferind nedisimulat la orice nereușită. Bănuiți cine...

★

Campionul olimpic rămîne ancorat perfect în realitate. Este o trăsătură de caracter care ține de temperament, dar și de educație, de o educație sănătoasă primită în școală, în familie, în societatea noastră socialistă. Euforia succesului din Mexic (altele s-au ivit după aceea, culminînd cu încă un „Romel" în primăvară, la Paris) nu-l face infatuat. Intuind lucid care îi este valoarea, el știe totodată că strălucirea unei asemenea împliniri nu se poate păstra decît prin muncă. După Olimpiadă a fost printre primii care s-a reîntîlnit cu sala, cu floreta, cu planșa. Nu însă singur, ci de fiecare dată și cu Ileana. Doar au atîtea trăsături comune; în primul rînd, o ambiție fără limite. Ileana recunoaște întotdeauna acest lucru. Ea recunoaște și faptul că fără o asemenea ambiție, poate, n-ar fi putut cuceri anul acesta, la Torino, primul ei aur, în „Cupa Martini". Să fie un indiciu pentru mondialele din Cuba?

Și tot în compania partenerei sale de viață și de sport, Ionel Drîmbă merge, tenace, stăruitor spre împlinirea altui țel: studenții de azi, vor să devină, mîine, dascăli, profesori... Peste ani, lamele de floretă își vor pierde din elasticitate și își vor cere firesc dreptul să fie așezate, în stativ, la odihnă. Ionel și Ileana vor dori însă să rămînă mai departe alături de planșă în calitate de îndrumători ai celor care vor prelua ștafeta. La acel soroc, care poate fi peste două, trei sau patru Olimpiade, și Ionel și Ileana ar dori să mai intervină o împlinire: din rîndul tinerilor muschetari să nu lipsească un Radu sau o Mihaela Drîmbă!

Tiberiu STAMA

CAMPIONII PERSEVERENȚEI...

● Între racheță și... floretă! ● Timișoara — Sibiu — București, trei etape în drum spre consacrare ● Un an de hotar — 1964 ● Ileana, colecționară de argint... ● ...iar Ionel, de fotografii, filme și kinograme ● De trei ori aur — Montreal, Paris, Ciudad de Mexico!

Dacă Timișoara a însemnat începutul (la „Flacăra roșie" și, apoi, la „Stăruința"), Sibiul — un prim semn de recunoaștere a scrimerului „care vine" (finalele campionatelor naționale de juniori), Bucureștiul, în cele din urmă, îi va aduce consacrarea. Nu imediat, o dată cu transferarea sa la clubul Steaua în 1960, ci în 1964, cînd cucerește pentru prima oară titlul de campion național de seniori... Trecuseră 10 ani de la primul rendez-vous cu floreta.

Era totodată anul în care, pe firmamentul scrimei românești își făcea apariția și... Ileana. La Cluj, la naționalele pe echipe, sătmăreanca, elevă a maestrului de arme Alexandru Csipler, cucerea, cu fetele de la Unio, toate eleve de școală, titlul de campioane.

An de hotar, acest 1964: Ileana se va impune și peste hotare. La Budapesta, cu prilejul campionatelor mondiale de tineret, va fi răsplătită cu medalia de argint.

Ionel Drîmbă, în schimb, nu pare deloc grăbit să se afirme în afara țării. Ani la rînd nu face decît să-și studieze partenerii și adversarii cei mai de temut. În primul rînd, pe Egon Franke, marea surpriză de la Tokio. După aceea, pe campionii mondiali din 1965 (Jean-Claude Magnano), 1966 (Gherman Sveșnikov) și 1967 (Viktor Putiatin). Îi studiază atent și pe planșă și în afara ei, consultînd fotografii, filme, kinograme.

Între timp acasă, în vitrina cu trofee a soților Ionel și Ileana Drîmbă — în așteptarea marilor nestemate — colecția sporește continuu. Cupele și medaliile cucerite în țară sînt completate de altele aduse de peste hotare. Ileana se întoarce de la Rotterdam cu încă un argint (mondialele de tineret), Ionel Drîmbă ia o primă opțiune la titlul olimpic, realizînd un succes de două ori prețios: este primul în ierarhia de pe continent și apoi cupa este însoțită de o brichetă din aur masiv care cîntărește aproape 120 de grame!

Aurul de la „Coubertin" îl anticipează, parcă, pe cel din capitala Mexicului. Îl anticipează și îl răsplătește pentru un deceniu și jumătate de energii dăruite floretei, pentru cele 3500 de asalturi istovitoare, pentru mai bine de 250 de ore de intensă trăire pe planșă. Într-o disciplină în care o fracțiune de secundă poate hotărî un campion sau un învins, cifrele de mai sus capătă proporții fabuloase.

Prețul împlinirii a fost scump, așadar, pentru campionul nostru olimpic, dar și satisfacțiile imense. Drîmbă, floreta nr. 1 a lumii, n-a uitat însă, niciodată, meritele a doi dintre aceia care i-au favorizat, într-un fel, acest triumf al lui și al patriei. În primul rînd, colegul său de club, Mihai Țiu, trăgătorul care l-a scos din

APOGEUL UNOR CARIERE

Însumînd atributele reclamate de înalta sportivitate (loialitate dăruire și spirit de sacrificiu față de disciplina sportivă îmbrățișată și de echipele cărora s-au dăruit), demonstrînd, în activitatea de zi cu zi, probitate profesională, adîncă conștiință socială și o conduită morală ireproșabilă, posedînd un palmares sportiv impresionant și împliniri pe toate coordonatele vieții, soții Cornel și Antoaneta Oțelea răspund ideal deziderateler unei rubrici intitulată „Mari împliniri sportive și cetățenești".

SPORTUL NU TREBUIE MINȚIT

— Ce aș recomanda eu tinerilor în cazul cînd mi s-ar solicita o atare părere? — preia întrebarea interlocutorului nostru, handbalistul emerit Cornel Oțelea. Aș repeta, probabil, un citat pe care l-am reținut dintr-un interviu al celebrului cîntăreț de culoare Louis Armstrong: „Nici un lucru nu vine de-a gata. Fără strădanii, perseverență, sîrguință, forță de a rezista refluxului momentan pînă ce te situezi din nou pe coama valului și multă, extrem de multă încredere în tine, ca om, nu izbîndești". Aș spune cuvintele astea nu de dragul de a cita somități, ci pentru că filozofia spuselor lui Armstrong reprezintă simțămintele și adevărul vieții mele.

— Astăzi, aflat în apogeul maturității sportive, considerați că ați răspuns integral devizei din care v-ați făcut un memento în viață?

— Aș suferi în cazul cînd categoricul meu DA ar fi socotit drept lipsă de modestie. Natura nu m-a dăruit cu prea mult talent și calități native cum i-a înzestrat, spre exemplu, pe Mozer sau Gruia. Mi-a dat un simț al orientării, o clarviziune în situațiile dificile, atribute care nu erau însă nici pe departe suficiente pentru marea performanță la care aspiram. Compensația nu mi-o putea aduce decît o muncă titanică pe care a trebuit s-o prestez permanent în cei 12 ani de cînd am trecut pragul echipei de seniori a clubului Steaua. Astăzi, la momentul întrebărilor și al adevărului pot spune, cu conștiința perfect împăcată, că am făcut totul, că am dat sportului tot ceea ce eram capabil, că **nu l-am mințit niciodată.** La rîndul lui, nici el nu m-a amăgit răsplătindu-mi cu dărnicie toate eforturile și dăruirea mea.

Priveam spre Antoaneta căutînd să-i sesizăm reacțiile la afirmațiile soțului. Dădea ușor din cap, aprobările ei scurte fiind adeziuni totale la mărturiile partenerului de viață. Aprobări permanente pentru că, în fond, ele nu exprimau altceva decît propriile ei gînduri.

Caractere ferme, hotărîte, realizînd perfect dimensiunile rezultatelor lor, soții Oțelea găsesc azi satisfacții pentru împlinirile lor sportive, fără ca asta să reprezinte o invitație la odihnă, o abandonare a primului front, ci o mai puternică dinamizare, convinși fiind amîndoi că „etaloanele" trebuie să rămînă totdeauna la nivelul cel mai înalt al verticalei.

VITRINA CU TROFEE

Retrospectiva sportivă în cazul soților Oțelea ne descoperă un palmares la care un fotbalist (!) de-abia ar avea temeritatea să viseze: component al echipei naționale, ocupantă a locului II la C.M. din 1959, campioană mondială la Dortmund (1961) și Praga (1964) și deținătoarea locului III la ediția din Suedia (1967), căpitan al formației Steaua, cîștigătoare a „Cupei campionilor europeni" în 1968, maestru emerit al sportului, medaliat cu Ordinul muncii cl. a III-a, Cornel Oțelea reprezintă tipul sportivului dăruit integral disciplinei alese, caracter adînc pătruns de misiunile încredințate, ideal ambasador al tricolorului românesc în marile înfruntări internaționale.

Superlativele care însoțesc de obicei numele lui Cornel sînt perfect îndreptățite și în cazul Antoanetei, maestra emerită a sportului (medaliată cu Ordinul muncii cl. a II-a) care a adus națională românești nenumărate și decisive puncte în memorabilele ediții ale C.M. din 1960 și 1962 (cînd România cîștigă titlul suprem) și a contribuit activ la victoria Rapidului în „Cupa campionilor europeni", ediția 1963.

Izbînzi, izbînzi ale căror simboluri le descoperim astăzi în vitrina cu trofee a familiei Oțelea, una dintre cele mai bogate „panoplii" sportive pe care le posedă marii sportivi români.

ANUL MARILOR ÎMPLINIRI

Derulînd banda unui deceniu de prodigioasă activitate, soții Cornel și Antoaneta Oțelea decupează din context anul 1964, considerat fiind de către ei anul cu profundă semnificație: se naște moștenitorul familiei — micul Leonard, iar Cornel absolvă Institutul de cultură fizică susținînd, cu brio, lucrarea de stat.

Acum, cînd îi avem lîngă noi și vorbim de împliniri sociale, Antoaneta ne descoperă o doleanță a lor legată de prezența unei fetițe, deși apariția ei — ne precizează colocutoarea — „ar corespunde cu retragerea mea din activitatea competițională. Sub o formă, bineînțeles (n.r. Antoaneta vizînd antrenoratul). Pentru că, cine s-a lăsat prins în mrejele sportului nu va putea să-i învingă niciodată chemările".

— Gîndul retragerii, această obsesie care, de la o vîrstă, începe să-i tortureze pe fiecare dintre noi, m-a încercat și pe mine — mărturisește jucătorul Oțelea. Gîndurile, însă, pot fi și supuse așa cum le-am supus eu acum poruncindu-le ca pînă în 1970, la ediția din Franța a C.M., să nu-mi mai tulbure liniștea.

Intuisem (privindu-i silueta mult cizelată în ultimul timp) că de evenimentul amintit sînt legate și eforturile lui Oțelea de a înfrînge povara kilogramelor.

— Apoi? — l-am interogat pe Oțelea, întrebarea noastră vizînd proiectele sale după mondialele din Franța.

— Voi trece probabil la conducerea tehnică a echipei Steaua, sector în care mi-am și făcut, de altfel, debutul, actualmente funcționînd ca secund al antrenorului principal, Otto Thelman. Poate voi mai putea să joc, încă — meditează el. Și o voi face dacă nevoile echipei mi-o vor cere. Voi fi pe rînd, în funcție de solicitări, jucător și antrenor. O misiune grea, pe care n-o voi duce la bun sfîrșit decît sprijinit fiind de fiecare dintre jucătorii și conducătorii echipei Steaua.

Gîndurile dublei dăruiri nu-i sînt străine — după cum avea să ne-o demonstreze conversația — nici Antoanetei.

Oricum, prima etapă a carierei sportive a soților Oțelea — aceea a competiționalului pur — este departe de a fi încheiată. Echipele lor — Steaua și Progresul — au încă mare nevoie de experiența și dăruirea lor.

Panoplia sportivă a familiei așteaptă alte exponate, pe care maturitatea renumitului cuplu de handbaliști nu va întîrzia să le recolteze.

La 5 ani, micuțul Leonard mai are nevoie de o mitologie a lui, cu tată — zeu și mama — zeiță a arenelor!

Nușa MUSCELEANU

FIRESCUL ȘI SEMNIFICAȚIILE LUI

(SAU: CICLIȘTII LA CATEDRĂ)

Un reportaj, o știre, o secvență la televiziune, un jurnal marca „Sahia". În fiecare zi radioul, televiziunea, cinematografia, ziarele ne aduc o veste, ne descriu pas cu pas drumul pe care-l parcurgem, ne fac să simțim pulsul, ritmul vieții, sensul colectiv al activității noastre. Și totul ni se pare firesc. Normală ni se pare apariția unei noi magistrale cu blocuri zvelte, inaugurarea întreprinderilor și uzinelor ce formează astăzi un păienjeniș pe harta țării, normal ni se pare și faptul că orașele își creează o tot mai puternică personalitate înscriindu-și numele pe marca unor produse altădată importate, pe frontispiciul unei facultăți de vreme îndelungată visată sau pe cel al unui așezămînt cultural, normale, așteptate sînt chiar pentru noi performanțele care aduc în competițiile internaționale celebritate industriei, economiei României socialiste. Și tot firească ni se pare și puternica, tot mai puternica afirmare pe plan mondial a tineretului nostru sportiv. Chiar faptul acesta că totul ni se pare normal este o realizare de proporții uriașe, care marchează treapta înaltă, la care ne situăm, pe drumul mereu ascendent al vieții noi, începută cu un sfert de veac în urmă.

Pe lîngă lucrurile acestea mari, ce au devenit firești, activitatea ne este presărată cu altele, mai mărunte și, implicit, mai firești. Semnificația lor nu este însă cu nimic mai mică.

Ciclismul este unul dintre sporturile dure. Efortul de mare intensitate, pe o durată lungă, repetat, nu permite decît categoriei de oameni înzestrați cu curaj, cu dîrzenie și o mare voință să se apropie de el. Multă vreme la noi, și încă în momentul de față în numeroase țări ale lumii, ciclismul și-a recrutat adepții numai din rîndurile muncitorilor. Învățați să lupte cu dificultățile de tot felul, să muncească cu sîrg din zori și pînă-n noapte, să nu se lase doborîți de nimic ei puteau satisface cerințele acestui sport greu. Promoțiile mai vechi ale ciclismului nostru pot confirma această stare de lucruri. Majoritatea celor care au practicat sportul cu pedale cu decenii în urmă sînt astăzi oameni cu părul nins, pensionari sau în pragul pensionării. Sînt foști lucrători sau meșteri, mecanici sau antrenori. N-au putut trece de această treaptă — deloc lipsită de onorurile ce se acordă fiecărui om ce și-a închinat viața muncii — deși ar fi dorit din inimă să studieze, să învețe tot mai mult, să descifreze atîtea taine cu ajutorul cărții. N-a fost posibil. Cine și de ce i-a oprit — sînt lucruri cunoscute. Încercînd să alungăm praful uitării de pe acele file în care se află scrisă o istorie lipsită de glorie tot n-am face mare lucru. Ar fi greu să înțelegem. Ar fi greu să înțelegem pentru că astăzi ne-am obișnuit să judecăm lucrurile altfel, să acționăm în direcție exact opusă. O serie de foști cicliști — rutieri și pistarzi — ale căror nume populau mai de mult sau chiar și anul trecut cronicile noastre sînt astăzi profesori, procurori, ingineri. Pe nimeni nu miră atunci cînd, vorbind de maeștrii sportului Ion Stoica, Dan Popovici, Nicolae Grigore, Vasile Oprea, de foștii alergători Constantin Baciu, Dan Budișteanu, Nicolae Mușa sau Ferdinand Witman, amintim că ei sînt profesori stimați, dascăli ai noilor generații de sportivi. Este firesc să fie așa. Oamenii aceștia au învățat că sportul și studiul formează un țel comun, că pentru a căpăta stima societății, pentru a-i putea oferi sprijinul, singură activitatea sportivă — la orice nivel — nu este suficientă. Sportul dă vieții oameni întregi. Așa au învățat să gîndească și Ion Ardeleanu, Walter Ziegler, Vasile Burlacu, Gh. Neagoe și alții care au intrat pe porțile I.E.F.S.-ului cu dorința de a-și împlini o carieră. Este o promoție nouă — în cel mai larg, mai cuprinzător sens al cuvîntului — în ciclismul nostru. Este un singur exemplu. Un fapt firesc pentru aceștii ani.

Le adunăm, cîte le putem aduna, aceste firești fapte cotidiene atunci cînd ne aflăm în fața unui eveniment care prilejuiește bilanțul. Le înmănunchiem și din aceste modeste și firești fapte cotidiene rezultă un total care trezește în noi un sentiment de înaltă mîndrie, încredere, dorință pentru noi izbînzi. Omul, omul nou este creatorul a tot ce se naște în fiecare minut, în fiecare clipă. El a fost modelat în acești 25 de ani de partid, un meșter făurar neîntrecut, pe care îl numim cu nețărmurită dragoste — *părinte*.

Hristache NAUM